

1

Louise sosem kívánta a férje halálát. Egészen addig nem, amíg szét nem szakította a családjukat. Hererák? Veszettség? Végzetes zuhanás egy szeles sziklaszirtról? Házasságtörő szerszámát érő villámcsapás? Még nem döntötte el. Csak azt tudta, hogy amint egy férj bevallja feleségének, hogy az ő húgával van viszonya, több mint elfogadható – ha nem egyenesen szükséges – a feleség számára, hogy újra meg újra elképzelje férje rettenetes halálát a saját szórakoztatására.

Egész éjszaka veszekedtek: attól a pillanattól kezdve, hogy Michael bevallotta a tíz hónapja tartó viszonyt. Épp, amikor Louise már kezdett álomba zuhanni, Michaelból kiszakadt a dolog:

– Lefeküdtem Denise-zel.

Louise azonnal elfelejtette, hogyan kell lélegezni.

– Szeretlek, Louise. Nem akarom, hogy emiatt véget érjen a házasságunk.

Louise-nak összeszorult a torka. A szíve vadul kalapált a mellkasában.

– Én... én ezt nem értem.

– Már el akartam neked mondani...

– Nem. – Szembefordult Michaellel. – Mondd újra! Nézz a szemembe, és mondd újra!

Férje elbűvölő arcára nézett, és várta, hogy elmagyarázza neki, ez csak valami beteges ugratás. Majd hisztérikus vihogásba kezd, mire Louise szája megkönnyebbült vigorra húzódik, és játékosan megcsapkodja férje karját. *Egy pillanatra tényleg bedőltem neked, Mike!*

– Viszonyom van a húgoddal.

Michael arca elsápadt, miközben figyelte, ahogy felesége felfogja a szavait.

Hazudott – biztosan csak erről van szó. Michael nem tenne ilyet. Talán Louise elbóbiskolt, és épp rosszat álmodott. Lehetséges volna, hogy érezze, ahogy megszakad a szíve, miközben alszik?

Szemeit szúrni kezdték a könnyek. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a férje meztelenül vonaglik a hűgán, miközben mindkettejükön csillog az izzadság, és úgy zihálnak, mint a felajzott kutya; elképzelte, ahogy Denise megmarkolja a férje fenekét, miközben Michael ütemesen belemerül, és kezével a melleit cirógatja, ujján lévő jegygyűrűjével lehűtve a mellbimbóját.

Louise kipattant az ágyból, a hálójukból nyíló fürdőszobába sietett, és elhányta magát.

* * *

Egy kimerítő, könnyekkel, kiabálással, mentegetőzéssel és káromkodással fűtött éjszaka után fojtogató csendben ültek to-

vább a szobában, miközben minden kimondott szavuk a fülükben visszhangzott. Louise az ágy szélén ült – nászágyuk azon oldalán, amit már húsz éve mondhatott a magáénak.

Kinézett az ablakon, figyelve, ahogy felkel a nap, és kezdi felolvasztani a londoni háztetőkön csillogó decemberi fagyot, és eltűnődött, hogy képes lesz-e még valaha anélkül nézni a férjére, hogy a halálát kívánná.

Michael az ágy lábánál állt egy megszidott gyerek ábrázatával. Alsó ajka reszketett, ahogy próbálta visszatartani a könnyeit.

– De miért, Michael? – kérdezte erőtlenül Louise. – Az összes nő közül miért pont a húgommal?

– Nem tudtam többé elviselni a titkokat. Nem tudtam megbirkózni az árokkal, amit te ástál közénk. Denise kikezdett velem, és én hagytam magam.

– Úgy tűnik, mindnyájunknak vannak titkai – válaszolta Louise, tekintetét le sem véve az ablakról. – De ne aggódj, az én titkaim közt nem szerepel, hogy kefélnék az öcséddel.

Ismét némaságba burkolóztak. Louise lenézett a sebtében összehajtogatott bőröndre a lábánál. El kellett menekülnie új, gyötörő valóságától, mielőtt az megsemmisítette volna őt.

– Tehát nemcsak tönkretetted a cégedet, elveszítetted az összes pénzünket, és romba döntötted a családjunkat, de még a házasságunkat is szétziláltad, és egy életre megmérgezted a kapcsolatomat a húgommal.

Louise könnyes szemekkel nézett Michaelre, olyan nőként, aki már túl gyenge volt ahhoz, hogy kibírjon még egy ütet.

– Sosem fogok megbocsátani magamnak.

– Én sem fogok soha megbocsátani neked.

Könnyek csorogtak le az arcán, nyomukban visszatükrözve a felkelő nap sugarait.

Louise felállt, és lenyúlt a bőrönd fogantyújáért; friss könnyecsek pottyantak a szőnyegre.

– Kérlek, maradj! Kérlek, maradj, amíg ki nem találjuk, hogy hogy legyen!

– Én most képtelen vagyok a közeledben lenni. – Louise az ajtóhoz sétált. – Még csak rád sem bírok nézni.

Louise kinyitotta a hálószoa ajtaját, miközben Michael mögötte zokogott. Ott állt előtte két gyermekük.

A tízéves Dominic riadtan tűnt, ahogy meglátta édesanyja megviselt arcát és véreres szemeit. Pici kezei remegtek.

A tizennyolc éves Brooke, anyja fiatal mása ott állt mellette; orcáit megszáradt könnyecsek nyomai csíkozták.

Mindkét gyerek a végletekig kimerültnek látszott, mintha egyikük sem aludt volna egy szemhunyasnyit sem. Bizonyára fűltanúi voltak minden egyes szónak.

– Egy kis időre el kell mennem – mondta Louise, letörölve arcáról a könnyeket.

– Veled mehetünk? – kérdezte Dominic.

– Nem, drágám. A maminak szüksége van egy kis egyedül-
létre néhány napig. – Louise letérdelt a fia elé; Dominic szemei csillogtak a megbántottságtól. – Ez nem jelenti azt, hogy rád ne lenne szükségem, vagy ne szeretnék téged minden porcikámmal. Csak annyit jelent, hogy most el kell mennem, hogy szép nyugodtan átgondolhassam a dolgokat. Rendben?

– Min kell gondolkoznod?

– Nem túl jó dolgokon. De ha szükségem lesz rá, hogy felviduljak, mindig rád fogok gondolni.

– Megígéred, hogy visszajössz majd?

Könnyek kezdek gyűlni Dominic szemében.

– Megígérem, angyalom. Vissza fogok jönni.

Louise kitarta karjait, fia pedig a mellkasának dőlt, és szabad-
jára engedte zokogását. Louise magához szorította őt, miköz-
ben a szíve ismét megszakadt, és felnézett Brooke-ra.

A titkunk okozta ezt.

Nem kellett hangosan kimondania. Brooke is tudta.

Louise utoljára megszorongatta a fiát, és adott neki egy pu-
szit, mielőtt felemelkedett, hogy elsőszülött gyermeke elé áll-
jon. Szorosan megölelték egymást, majd Louise gyors csókot
nyomott az arcára.

– Légy erős! – súgta a lánya fülébe. – Légy erős az öcsé-
dért!

A dél-kensingtoni sorház legfelső emeletéről Louise minden
egyes lépcsőfordulón végigcipelte nehéz bőröndjét, megpróbál-
va figyelmen kívül hagyni férje közelítő lépteit és az őt árnyék-
ként követő gyerekeket.

– Ne menj! Kérlek, ne hagyj el!

Louise nem bízott magában, hogy képes lenne sírás nélkül
válaszolni; lesietett az utolsó lépcsősoron is. A bőrönd húzta a
karját és a hátát, de nem törődött vele: minél hamarabb eltűnik
innen, annál jobb.

Amikor elérte a bejárati ajtót, megtorpant. Michael a lépcső
alsó fokán állt; a gyerekek a tetején maradtak. Louise nem tud-
ta levenni tekintetét a bekeretezett fotóról, ami büszkén lógott
az ajtó mellett, hogy mindenki láthassa: egy fénykép volt róla
és Michaelról az esküvőjük napján. Mellette ott állt Denise a
koszorúslányruhájában; Michael öccse, a násznagy pedig a jobb
oldalon. Mind a négyen nevettek. Széles vigyoruk vidámságot
és az esküvő napjának szépségét sugározta. Sosem tűnt fel neki,
hogy Michael és Denise összenéztek, tekintetük egymásra fa-
gyott a fényképezőgép kattánásakor.

Lángoló düh kezdte szorítani a mellkasát. Az egész teste remegett a gyűlölettől, a bőre pedig kipirult a forróságtól. Nagy csattanással leejtette a bőröndöt, lekapta a képkeretet a falról, és sikítva a férjéhez vágta. Michael lebukott, így az a falnak csapódott, és üvegszilánkokat és szálkákat szórva darabjaira tört.

Dominic felsikoltott a lépcső tetején, és elszaladt.

Louise körülnézett a helyszínen, a káoszon, amivé az élete vált, azon őrlődve, hogy a férjét bántsa-e tovább, vagy a kislánya segítségére siessen. Felkapta kulcsait a komódról, felemelte a bőröndjét, és kiviharzott a házból, becsapva maga után az ajtót. A hang végigrezonált a házon, megborzongatva azokat, akiket hátrahagyott.

2

Üvegszilánkok peregtek le Michael hátán, miközben felnézett az üvegbetétes ajtóra, és figyelte, ahogy a felesége eltűnik a kinti lépcsőkön és az ő életéből.

Hát elment. Tényleg elhagyott.

Michael erre nem számított. Sejtette, hogy a felesége meg fog bántódni, de feltételezte, hogy a családi otthonban marad, és hogy végül majd újra felszítják kapcsolatuk tüzét ez után a kisebb botlás után. Sosem gondolta volna, hogy Louise összecsomagol egy bőröndöt, és felszívódik.

Azok után, hogy húsz éven keresztül élt vele, Michael rájött, hogy egyáltalán nem is ismeri a feleségét. Nem számított rá, hogy elhagyhatja. Azt sem feltételezte, hogy képes lenne titkokat rejtegetni előle. Hát rosszul gondolta.

Brooke a lépcső tetején tétovázott, tekintetét az alsó lépcsőfokon guggoló apján tartotta, akinek meztelen lábait csillogó üvegcserepek vették körül. A fénykép a hátoldalán hevert.

– Menj, készülj a fősulira! – mondta az apja anélkül, hogy levette volna szemét a bejárati ajtóról.

Brooke engedelmeskedett, és egyedül hagyta apját az előszoba csendjében.

Michael felállt, és átsétált a konyhába a kis söprűért meg a lapátért, majd visszatért, és felseperte a szilánkokat a keményfa padlóról és a szőnyeggel borított lépcsőkről. Felvette a keretből kiesett fényképet, és a négy fiatal arcra nézett.

Ki sejtette volna, hogy ez lesz? – mondta fiatalabb énjének.

Letépte Denise-t a fotóról, örökre kiszakítva őt a családjukból, majd a képen maradt három személyt a komódon álló vázának támasztotta.

Louise majd látni fogja, amikor hazajön. Ha hazajön.

Másra sem vágyott, mint hogy töltsön magának egy emberes adag töménytet, akármennyi volt is az idő. Visszament a konyhába, letette a söprűt és a lapátot a pultra, és bekapcsolta a kávéfőzőt. A telefonja rezegni kezdett a zsebében. Kezével beletúr, és szeme elé kapta a mobilját, izgatottan a lehetőségtől, hogy felesége nevét fogja látni a kijelzőn. Nem ő volt az. Az ügyvédje kereste.

– Most nem jó az időzítés – szólt bele a telefonba.

– Sosem lesz jó az időzítés – válaszolta Shannon Holloway.

– És minél tovább húzod ezt, Michael, annál hosszabb ideig nyújtózkodhatsz majd a rácsok mögött.

Elképzelte Shannont, ahogy az íróasztala mögött ül, ötödik csésze kávéját dédelgetve, a leheletét rontó cigarettafüsttel.

– Mit akarsz?

– Miért nem válaszolsz a hívásaimra?

– Túl elfoglalt voltam.

– Túl elfoglalt, hogy készülj a közelgő tárgyalásra? Túl elfoglalt, hogy megpróbáld elkerülni a börtönbüntetést? Nagy bajban vagy, Michael. Úgy viselkedsz, mintha ez semmiség lenne.

– Pillanatnyilag nagyobb problémáim is vannak.

Lenézett a lapátra, és a Denise-t ábrázoló, letépett és felkunkorodott fényképdarabra meredt. Denise visszabámult rá, arcán mosollyal szemlélve a fájdalmát. A hang, ahogy Louise becsapta az ajtót, még ott visszhangzott a fejében.

– Nagyobb a börtönnél? Annál, hogy elveszíted a házaidat, az autóidat, a gyerekeid magánoktatását? Te és a családod mindent el fogtok veszíteni, ha mi nem dolgozunk együtt ezen.

– Hát, bocsáss meg, ha nem akarom, hogy minden egyes nap minden egyes másodpercében emlékeztessenek rá, hogy börtönbe kerülhetek!

– Jól van. Nem említem többet. Akkor csak talizzunk a tárgyaláson, és bízzuk a szerencsére, rendben? Reméljük, hogy a bíró jó kedvében lesz aznap! Te bűnös vagy bennfentes kereskedelembe, adócsalásba, és abban, hogy megpróbáltad az alkalmazottak nyugdíjalapjából származó pénzből letenni magadért az óvadékot. A bíró ezt nem fogja félvállról venni, akármilyen jókedvű lesz is aznap; és amikor bekerül majd a hírekbe, a nyilvánosság se lesz túl lelkes.

– Jól van már! – vakkantotta Michael, az orrnyergét dörzsölve. – Megteszem, amit csak akarsz. Találkozzunk az irodámban tizenegykor!

– Az jó lesz – felelte Shannon. Michael hallotta, ahogy a háttáridőnaplója oldalai az aznapi teendőihez pörögnek. – De ne-hogy felültess! Ez komoly.

– Nem foglak! – csattant fel Michael.

A Shannonnal való beszélgetéstől úgy érezte, mintha egy csintalan tinédzser lenne, Shannon pedig az ő zsémbes anyukája, aki próbálja őt megzabolázni.

– Rendben, akkor tizenegykor látjuk egymást!

Michael bontotta a vonalat, letette a telefont a konyhapultra, és mélyen felsóhajtott.

Sosem reagált jól a nyomásra. Nem tudta kezelni azokat a szituációkat, amiket nem ő irányított. Nem irányíthatja majd a bíró ítéletét sem, amikor megjelenik a tárgyaláson. Nem tudta irányítani Louise-t és a döntését sem, hogy elmenjen. Képtelen volt irányítani vagy megérteni felesége elmúlt évben kialakult depresszióját – olyan helyzetbe került, ami belehajszolta őt a saját felesége hűgával folytatott viszonyba. Nem volt hajlandó szembenézni azokkal a körülményekkel, amiket nem tudott kézben tartani, úgyhogy inkább elterelte a figyelmét más feladatokkal, más gondolatokkal, más nőkkel. És volt még egy dolog, amit nem tudott irányítani: rémálmai voltak. Minden éjjel kísértették őt. Mindig pont akkor ébredt fel, amikor börtöncellájának ajtaja csattanva bezárult.

Nem mehetek börtönbe. Nem veszíthetem el Louise-t. Nem vehetném el mindent, amiért megdolgoztunk. Én ezt nem tudom elviselni.

Újra felvette a telefont, és egy másik számot hívott.

Három csörgés után Denise felvette.

– Szia!

– Találkoznunk kell ma este – mondta rögtön Michael.

– Valaki nem bír magával.

– Louise tudja.

Egy pillanatig egyikük sem szólalt meg; csak hallgatták egymás nyugtalan légzésének hangját.

- Ott van még? – kérdezte Denise.
- Elment. Összepakolt egy bőröndöt, és lelépett.
- Hát, azt hiszem, abban biztosak lehetünk, hogy az én ajtómon aligha fog kopogtatni, hogy nálam alhasson.
- A vidéki házba fog menni, biztos vagyok benne.
- Szóval akkor ma este hánykor?

Michaelt nem lepte meg Denise érzéketlensége azzal kapcsolatban, hogy összetörte a nővére szívét. Nem tartott könyörtelenségétől. Egyáltalán nem is gondolt rá azon túl, amit érte tehetett – hogy elterelje a gondolatait arról, amivel nem tudott megbirkózni.

- Munka után beugrom.
- Addig szerzek pezsgőt – mondta Denise.
- Persze. Mindegy. Most mennem kell.
- Szióka!

Pezsgő? Hogy megünnepeljük a házasságom összeomlását? Csak nem gondolja, hogy az egyezségünk valami jelentőségteljesebb dolog lett? Most azt hiszi, hogy innentől hozzá tartozom?

Kirázta fejéből a gondolatot. Anélkül is bőven volt min aggodnia, hogy még Denise-t is hozzáadja a listához.

Csak el kellett terelnie a figyelmét. Csak arra volt szüksége, hogy felejteni tudjon.

3

Louise leparkolt a vidéki ház előtt, mely a cotswoldsi tájegység Sinster nevű régimódi falucskájában helyezkedett el. A külső kőfalak együtt öregedtek a számtalan évszakkal, melyek viszontagságait kiállták. Az ereszcsonnak csordultig tele voltak rothadó őszi falevelekkel, a ház bal oldalán pedig felkúszott a borostyán, kiszívva a színt és az életet a kövekből. A házat körülvevő fák tovább nőttek az utolsó látogatása óta, és árnyékot vetettek az épületre meghosszabbodott, végtagszerű ágaikkal és a gallyak sorával, melyek úgy meredeztek ki belőlük, akár az öreg, csontos ujjak; olyan volt, mintha az elhanyagolt vidéki házikó lassan megadta volna magát az erdőségnek, szégyellve zilált külsejét.

A ház lassan kezdett hanyatlani, akárcsak a házasságuk. Az ELADÓ tábla odakint mindent elárult: le voltak égve.

Louise felnézett a házra, és kieresztett egy mély sóhajt.

Negyvenegy éves vagyok, és hamarosan el fogom veszíteni a férjemet, a házamat, és mindent, ami az enyém.

Ki volt merülve. Huszonnégy órája nem aludt, átutazott az ország egyik végéből a másikba, és tanúja volt, ahogy a világot darabjaira szaggatják.

Kiemelte a bőröndöt a csomagtartóból, a hideg, nyirkos szél a hajával játszott. Összeszedte a szatyrokat, melyeket út közben vásárolt tele. Őszi faleveleket ráncigált körbe hevesen az erős szél, ahogy végigsétált a kerti feljárón, alig várva, hogy beérjen, és felbontsa első üveg borát. Félúton megcsúszott egy nedves térkövön. Jobb cipősarka a két térkő közötti részbe süppedt, amitől a bokája vadul kicsavarodott, ahogy elvágódott a földön. A szatyrok a fűvön landoltak, a szél pedig szétfújta, ami bennük volt; szerteszét gurult és repült minden a latyakos gyepen. Széllökések füttyültek és jajgattak körülötte, szinte mintha nevettek volna balszerencséjén.

Sajgott a bokája, fájt a csípője, és máris alakult egy piros pukli a homlokán a járdával való ütközése után, bőröndje pedig hanyatt vágta magát egy szélroham játékos taszигálása miatt.

Megfogta a bokáját, és felnögött. Szőke hajának nyirkos fürtjei az arcára tapadtak, ahogy legyözöttten feküdt az oldalán. Esőcseppek kezdett potyogni a felhőkből, apró arculcsapásokként érve földet.

Sírni kezdett fektében, miközben az eső átáztatta a ruháit, és lecsöpögött a bőréről meg a hajáról. Zokogását csaknem elnyomta a szél, a csapkodó faágak és az eső zajos kopogásának kakofóniája.

Ezt érdemlem, gondolta. Nagyon is megérdemlem mindezt.

* * *

Louise megvizsgálta lábát a meleg kandalló előtt. Bokája a kétszeresére duzzadt, pedig véraláfutásnak nyoma se volt.

Körbe kellett bicegnie az előkerten, hogy összegyűjtse a bevásárolt holmikat. Borosüvegek gurultak az elfeledett, túlburjánzott virágágyások sarába; cigarettás dobozok repültek a bokrokba, és bújtak meg az oltalmazó levelek között; mirelit ételek kezdtek kiolvadni az esőben.

Fürdés után nedves hajjal leült a tűz elé. Egy pohár bort kortyolgatott, elveszve a gondolataiban. Ruhái vadul kavarogtak a mosógépben a mosókonyha ajtaja mögött, mely rázkódott és rezonált a gép mozgásától.

A házikó földszintje kicsi volt és nyílt terű. Mindkét végében kandalló állt, az egyik a nappalira nézett, a másik pedig az étkező felé; mindkettő pattogó lángokkal ragyogott, megszabadítva a házat a decemberi hidegtől.

Hatalmas üvegtáblák álltak egymás mellett a ház hátsó részében, melyek az árnyékokba burkolózó kertre néztek.

A telefonja folyamatosan csengett. Brooke háromszor hívta, Michael ötször telefonált, és minden aznapi kliense megcsörgette, amikor terapeutájuk ajtaja nem nyílt ki nekik a megbeszélt időpontjukon.

Képtelen volt összeszedni a bátorságát, hogy reagáljon a hívásaikra, hogy elnézést kérjen, és új időpontot beszéljen meg velük. Egyedüllétre volt szüksége, távolságra a többi embertől és a gondjaiktól. Megvoltak a saját problémái. Nem tudta most másokét hallgatni. De legfőképpen nem tudott szembenézni sebezhető klienseivel, miközben az egész világa széthullott. Ugyan kicsoda ő, hogy életvezetési tanácsokat adjon, amikor még a saját életét sem tudta megóvni?

Mikor kezdted ki először a férjemmel, Denise? – gondolta, belebámulva a tűzbe. Mikor érintetted meg őt először egyetlenül? Csókoltad meg? Vetetted le a ruháidat, és nyitottad szét neki a lábaid?

Éles fájdalom nyilallt a mellkasába, valahányszor kettejükre gondolt. Amikor elképzelte párosukat meztelenül és zihálva, egymásnak sűrlődve, majd elélezve, küzdenie kellett a készlet ellen, hogy elhánnya magát.

Épp, amikor már azt hitte, hogy könnycsatornáí elapadtak, és minden csepp nedvesség távozott a testéből, még több könnyet hullajtott, amikor eszébe jutott az ámulás.

Elszakította tekintetét a tűzről, mintha valamiféle transzból menekülne, és körbenézett a házon, megállapodva a fedetlen ablakokon. Esőcseppek csorogtak alá az üvegen. A szél még mindig erős volt; dühödten megtámadott minden fát és bokrot, amik mellett elsüvített, lehullott leveleket nyomott az ablakoknak, és gallyakat, sőt ágakat tört ketté, mielőtt lehajította őket a földre.

Louise nem érezte magát biztonságban vidéken, egyedül.

Londonban több száz ember és temérdek zaj vette körül: a mentőautók fülsértő szirénázása, ahogy keresztülsiettek az éjszakán, a közeli utakon végigrobogó autók és a szomszédos kertekből ugató kutyák.

Vidéken teljesen védtelen volt. A házikó volt az egyetlen ingatlan a félreeső dűlőúton, legalább egy mérföldnyire. Az út egy elhagyatott pajtához vezetett, amit már réges-régen otthagytak az enyészetnek. Csak kutyasétáltatók szokták követni ezt az útvonalat a pajta mögötti dombság és legelő felé, amelyek mérföldekre elhúzódtak; senki más nem használta az utat – hacsak el nem tévedtek. Itt nem voltak szirénák, csak az erdőség hangjai: huhogó baglyok, vinnyogó rókák és alkalmanként egy-egy áldozatul esett nyúl visítása.

Louise kinézett a kertre, és belebámult a sötétségbe, mintha lett volna valaki odakint, befelé kémlelve. Felkelt a kanapéről,

letette borospoharát a kis asztalkára, és elkezdte lehúzni a relaxákat. Mindegyik ablaknál kikukucsált, próbálva kiszűrni a kíváncsiskodó szemeket az éjszaka fekete vásznán.

Feszítő, gondterhelt mellkassal visszatért a kanapéhoz.

Az az éjszaka. Teljesen beleőrültél.

Megdörzsölte az arcát, mélyen felsóhajtott, és kortyolt egy nagyot a borából.

Az az éjszaka lerombolta az ép eszedet, a lányodat, és segített lerombolni a házasságod.

Egyetlen nap sem telt el anélkül, hogy ne jutott volna eszébe az az éjjel. Bármit megtett volna, hogy elfelejtse, hogy visszamehessen az időben, és máshogy cselekedjen.

Legurította a pohárban lévő bor maradékát, és felállt, hogy töltsön még egyet. Addig fog inni, amíg nem enyhül a fájdalom, és el nem múlik a sötétől való félelme. Szüksége volt a felejtésre – legalább egy éjszaka erejéig.

4

Louise végzett az első üveg borával, és elkezdett bolyongani a kivilágított házban, bágyadtan keresztülringatózva rajta, begyűjtve az összes képkeretet, amik emlékeket őriztek Michaelről és Denise-ről. Levitte őket a földszintre, és felbontott egy második üveggel.

A tűznél ücsörögve, ölében a boldogabb idők képeivel, kivagdosta Michaelt és Denise-t a fotókról, és egy kupacba rakta őket maga mellett; a fényképek maradékát pedig – amiket most sötét, Michael- és Denise-alakú sziluettek csúfítottak el – visszatette a kereteikbe. A bor enyhítette a fájdalmat megduzzadt bokájában, az agya pedig szinte lebegett tőle koponyája védelmező üregében.

Louise lenézett a fotókupacra, és meglátta férje és húga változatos arckifejezéseit: néhányon nevettek, néhányon vicces képeket vágtak a gyerekekkel, Michael ajkai csücsörítettek, hogy elfújja a gyertyákat a tortán negyvenedik születésnap partiján.

Az egész világa darabjaira hullott, és ő mást sem akart, mint hogy beugorhasson a repedésekbe, és eltűnhessen.

Azóta az éjszaka óta mindvégig depressziós volt, és bénító bűntudatot hurcolt magával, ami megfertőzte minden gondolatát. Ha bármikor azon kapta magát, hogy mosolyog, a szégyen hangja kúszott elő tudatalattija árnyaiból, és azt mondta: *Té nem lehetsz boldog. Azok után, amit tettél, nem.*

Azóta az éjszaka óta minden este ivott, hogy tudjon aludni. Újra rákapott a cigire, bár már akkor felhagyott a dohányzással, amikor terhes lett Brooke-kal. Az az éjszaka mindenre hatással volt az életében: a mentális egészségére, a házasságára, a lányára, a munkájára. Nem tudta anélkül hallgatni egy kliensét, hogy ne gondolt volna a saját problémáira összehasonlításképpen, és utálta magát érte, amikor így tett. Szélhámosnak érezte magát: képtelen volt lecsillapítani saját belső káoszát, mégis tanácsokat osztogatott másoknak, hogy hogyan kezeljék a sajátjukat.

Felállt, felszisszent sérült bokája miatt, majd letérdelt a kandalló elé. Fogta Michael egyik kivágott képmását, és az ujjbegyei között tartva felemelte. Megvizsgálta jóképű arcát, sugárzó mosolyát és a szemeit – amelyektől mindig elolvadt. Gyűlölte őt, és mégis kívánta. Szüksége volt rá, hogy távol legyen tőle, hogy begyógyulhassanak a sebei az árulása után, de arra is szüksége lett volna, hogy férje a karjaiban tartsa, és azt mondja neki: minden rendben lesz. Tűzre vetette a kivágott darabot, és figyelte, ahogy Michael arca elég. A tűz felfalta a mosolyát és a szeme csillogását: férje a lángok martaléka lett, amíg az egész arca hamuvá nem vált.

Louise felvette a kivágott papírkupacot, és az összeset a tűzre hajította, hogy vesszenek a lángokba, és csak nézte a tüzet, ahogy elemészti az emlékeit.

Azóta az éjszaka óta Louise rendszeresen fantáziált róla, hogy kioltja saját életét, megszabadítva önmagát a bűntudat kínzó terhétől. Férjére és gyermekeire való tekintettel úgy döntött, hogy nem teszi meg. Ám ahogy figyelte a hamuvá égő fényképeket, az öngyilkos gondolatok kezdtek visszakúszni az elméjébe.

A házasságunknak vége. Michaelért többé nem kell maradnom.

Brooke megértené. Ő ugyanannyira utálja magát, amennyire én gyűlölöm magam. Valószínűleg ő is csak a családjunk kedvéért tart ki.

De mi van Dominickal? Ő még fiatal. Denise lehetne az istenverte új anyukája. A férjem már úgyis az övé, miért ne kaphatná meg a fiamat is? Nem fogok hiányozni neki. Már nem az az anya vagyok, akit ismert, aki kedves volt, rajongott érte, és örökké mosolygott – az a nő már nem létezik. Jobb lesz neki nélkülem.

Talpra küzdötte magát. A bortól forgott vele a világ, és összezekuszálódtak a gondolatai. A bejárati ajtó felé tántorgott, belebújt a csizmájába és a kabátjába, majd megragadta a kulcsait.

Ha megteszem, rendszeren fogom csinálni.

Louise kilépett a házból, és becsapta maga mögött az ajtót. A hang keresztülviszhangzott a fák csúcsain, ahogy a kocsija felé tartott, bizonytalan lábakon inogva, és reszketve a hidegtől. Kinyitotta az autót, és bevágódott a vezetőoldali ülésbe.

Csikorogtak az abroncsok, ahogy elhajtott. A kocsi végigsuhan az apró, sötét falucskán, az út egyik oldaláról a másikra sodródva. Ahogy elhajtott a régies, kivilágítatlan ablakú falusi házacskák mellett, józan esze és bűntudata csatározásba kezdtek a sorsa felett.

Nem érdemled meg, hogy élj, azok után, amit tettél.

Nem hagyhatod magukra a gyermekeid. Nem lehetsz ennyire önző.

Már egy teljes éve meg akarod ezt tenni. Most végre lehetőség van cselekedni.

Részeg vagy. Fel vagy dülva. Nem gondolkodsz tisztán.

Képes vagy szembenézni egy újabb nappal? Szembe tudsz nézni a ténnyel, hogy a húgod ellopta a férjedet? Hogy a házasságodnak befellegzett? Hogy hamarosan nincstelen leszel? Szembe tudsz nézni azzal, amit tettél azon az éjszakán?

Louise kihajtott a faluból, bele az éjszaka sötétjébe, ahol elnyelték őt az árnyak és kimerítette a kétségbeesés. Végigszágulzott az utakon, nem tudván, hogyan és mikor fog véget vetni az életének. Fontolóra vette, hogy elengedi a kormányt, és belecsapódik az egyik út menti fába, remélve, hogy azonnal meghal az ütközéstől, vagy elveszíti az eszméletét, és kómába esik, amiből sosem ébred majd fel.

Vakmerően vezetett az ismeretlen utakon, elveszve az éjszakában, amíg el nem ért egy hídhöz; a közepén hirtelen ötlettől vezérelve rátaposott a fékre, amely élesen felvisított. Miután behúzta a kéziféket, leállította a motort, és kiszállt.

Sötét volt. Az egyetlen fényforrást a hold tükröződése jelentette a híd alatt áramló, széles és mély folyó felszínén.

Louise a híd szélére állt, kezeivel a jéghideg fémkorláton támaszkodva, és belélegezte tüdejébe a friss levegőt. A fagyos szél, mely követte a folyó áramlását, csipkedte az arcát.

Itt jó lesz. Megteszem itt. Ma éjjel felszabadítom magam.

Egyik reszkető lábát átemelte a korláton, és tapogatózva ráállt a túloldali keskeny párkányra, mielőtt átcsúsztatta testét is a hideg fémen. Szíve tiltakozva kalapált, adrenalint pumpálva az ereibe. Lábujjhegyen egyensúlyozott a peremen, a hídon álló autója felé nézve, és bátorságot gyűjtött, hogy megforduljon. Elengedte a fémkorlátot szorító bal kezét, és maga mögé kapott

vele, miközben megpördült a lábain, kicsavarva és átfordítva testét a szakadék fölött. Bal keze megragadta a fémrudat a másik oldalán. Lenézett, arccal a folyó és a mélység felé. A telihold feszülten figyelte őt az égből.

Ahogy lebámult a szakadékba és a jéghideg vízből meredező vészjósló kövekre, sírni kezdett a mindent elsöprő félelemtől; azon gondolkodott, hogy még mennyi fájdalmat lesz kénytelen elviselni, mielőtt örökre megszabadulhat ettől az élettől.

5

Brooke kinyitotta a nappaliban lévő bársekreányt, és megragadta az apja kedvenc whiskyjét.

Megcsaltad anyut, gondolta, miközben ellenőrizte a címkét, megbizonyosodva róla, hogy ez volt a legdrágább, hően szeretett üvege. A legkevesebb, amit érdemelsz, hogy elvegyék a kedvenc whiskydet.

Ki akart menni, hogy bosszúszomjas kárörömmel végigkristolja lakáskulcsával apja autójának fényezését, de az nem állt a ház előtt; bizonyára Denise lakása előtt parkolt, ahol az apja valószínűleg nagynénje lábai között terelte el épp a figyelmét.

Brooke lement a földszintre, és töltött magának egy erős whisky-kólát két kocka jéggel. Kisétált a kertbe, leült a teraszon lévő asztalhoz, és rágyújtott egy cigarettára.

A levegő elég hideg volt, hogy remegjen tőle a teste és vacogjanak a fogai; még az ajkai közül felszálló füst is darabos, reszkető felhőkben gomolygott elő.

Hol vagy, anyu?

Már háromszor hívta az anyját. Másra se tudott gondolni aznap, mint a szülei egész éjszakán át tartó veszekedésére, az anyja távozására és a saját kialvatlanságára, ami miatt többször is elbóbiskolt az óráin.

Beleszívott a cigijébe, és ivott két nagy kortyot a whiskyből, ami elég erős volt, hogy könnyezni kezdjen tőle a szeme.

Visszagondolt néhány dologra, amiket a szülei kiabálásából hallott előző éjjel.

Micsoda hitvány férfi vagy! Hogy próbálhatod meg egyáltalán megmagyarázni, hogy lefeküdtél a húgommal?

Az elmúlt egy évben lehetetlenül viselkedtél. Ez olyan, mintha a feleségem meghalt volna, és kicserélték volna egy örült nővel, aki sikoltozva riad fel éjjelente. Annyi titkod van, hogy már nehéz lépést tartani velük. Én azt hittem, neked van viszonyod!

Ne legyél nevetséges! Én sose lennék képes ilyen szívtelenségre. Vagy attól jobban éreznéd magad? Ha mennék, és ágyba bújnék az öcséddel? Azzal kvittek lennénk?

Ne válts témát! Mindig megpróbálsz kibújni alóla, hogy beszél-ned kelljen a titkaidról. Mi a franc történt a feleségemmel? Mi az isten történt azon az éjszakán?

Brooke ledöntötte az italát, mire a whisky erejétől grimaszba torzult az arca. Becsukta a szemét, és hallgatta London zajait: a rendőrautók szirénázását, az autók dudálását, a közeli utcákból hallható összemosódó csevegéseket. De még kedvenc városának hangjai sem tudták elvonni figyelmét az életéről.

Ez az én hibám.

Gondolatai elkalandoztak az éjszakához, mely örökre megváltoztatta az életét; az éjszakához, ami közelebb hozta őket az anyjával, mint valaha. Elszívta cigarettáját a szűrőig, ami ott remegett az ujjai között.

Mindig is az anyja volt az erősebb, különösen az óta az éjszaka óta. *Csak arra lenne szükségem, hogy annyit mondj, minden rendben lesz, anyu.* Kivette telefonját a zsebéből, és felhívta az édesanyját.

6

Louise a híd keskeny párkányán állt.

Olyan részeg volt, hogy már azon gondolkodott, vajon meddig bír még állva maradni. Talán az alkohol elintézi helyette, hogy lecsússzon a peremről, úgyhogy nem is kell majd ugrania. Könnyek homályosították el a látását, de a hold fénysugarait még így is látta, ahogy azok rávilágítottak a folyó fodrozódó felszínére. A szél lehűtötte arcán a könnyeket, és belemart fedetlen bőrébe. Pizsamaalsójának szegélye vadul táncolt a szélben, és a kabátja alatt érezte, hogy izzadság gyűlik a hónaljánál. Csizmája túl nagynak bizonyult a párkányra, csak a sarkai értek el rajta. Kezei olyan szorosan markolták a korlátot, hogy elfehéredtek az ujjpercei. Nem tudta, hogyan szedje össze a bátorságát, hogy elengedje. Jobbra-balra kapkodta a fejét, rettegve, hogy felbukkanhat a sötétségből egy híd felé tartó autó – hogy a sofőr meglátná őt, és megpróbálná megállítani.

Ez az egyetlen esélyed. Tedd meg most!

Gondolj a gyerekeidre! Otthon várják, hogy visszatérj hozzájuk.

Nem mehetsz vissza. Az életedet lerombolták.

Tényleg képes lennél magukra hagyni a gyermekeid?

Tényleg képes lennél élni még egy napot?

A fejében zajló vita egymásnak ellentmondó érvei ellenére még soha életében nem látta ennyire tisztán a dolgokat. Nem élhetett tovább hazugságban, annak az éjszakának az árnyékában. Nem élhetett a tettét követő büntudattal, miközben darabokra tört jelenét próbálja összekaparni. El kellett menekülnie. Ma éjjel meg kellett halnia.

Vett egy reszelős, mély lélegzetet, majd lazítani kezdett a korlátot markoló szorításán. Előrearaszolt, kezei centiről centire csúsztak le a korlátról, amíg már csak az ujjbegyei tartották vissza attól, hogy lezuhanjon, és az alatta lévő fagyos vízben lelje halálát.

A telefonja rezegni kezdett a kabátja zsebében. Összerezcent, és erősebben rámarkolt a korlátra. Sérült lába megcsúszott a peremen, magával sodorva a másikat is; sikoltott, ahogy elvesztette a talajt a lába alól. Kezei is lecsúsztak a korlátról. Megragadta a párkányt, ahol korábban a sarka volt, kétségbeesetten zihálva, ahogy lábai a híd oldalának súrlódva kalimpáltak. Telefonja folytatta a rezgést a zsebében, miközben a mélység felett lógott, és sikolyai visszhangoztak a sötéttségben.

Olyan volt, mintha minden csepp alkohol elpárologt volna a testéből. Korábbi halálvágya felszívódott az agya legmélyére, ahogy elárasztotta a túlélési ösztön. Nyögdécselve küzdött, hogy felhúzza magát, miközben a szél hol az egyik, hol a másik oldalról támadt neki. Megragadta a korlátot az egyik kezével, majd a másikkal is; szorítása azonnal csúszni kezdett a tenyerét rémületében megnedvesítő izzadság miatt. Semmi se jutott el a

tudatáig a víz hangján kívül, ahogy zubogott a híd alatt, elrobogva az éles kövek mellett, melyek csillogó fogakként meredtek ki a vízből, várva, hogy felfalhassák őt, amikor leesik.

Louise minden energiáját a mászásra összpontosította: karjaiban égtek az izmok a megerőltetéstől. Egyik lábát sikerült a párkányra helyeznie, majd felhúzta magát. Felkapaszkodott a fémkorláton, és most már mindkét lábával a peremen, kétségbeesetten szorította a korlátot, könyörögve lábainak, hogy meg ne csússzanak ismét. Átmászott a korláton, és vadul remegve a másik oldalán lévő útra roskadt. Egy percig csak feküdt ott, levegő után kapkodva, úgy nyeldekelve minden egyes lélegzetvételt, mintha az lett volna a legcsodálatosabb dolog az egész világon. Felnézett a csillagos égre, és várta, hogy szíve lassan megnyugodjon.

Újra rákezdett a rezgés.

Reszkető kézzel elővette a telefont a kabátzsebéből, és maga fölé tartotta.

A kijelzőn egy fotó volt a szőke és mosolygó Brooke-ról.

Ránézett a lányáról készült fényképre, megcsodálva gyönyörű mosolyát és aggodalmas szemeit. Azonnal felvette.

– Szia!

– Hol voltál? – kérdezte Brooke. – Egész nap hívogattalak.

Ó, ha te azt tudnád, Brooke.

– A vidéki házban vagyok – válaszolta kifulladásra.

– Minden rendben?

– Jól vagyok.

– Meddig fogsz ott maradni vidéken?

– Nem tudom, Brooke – felelte idegesen. – Szükségem van egy kis egyedüllétre.

– Megértem. Én csak... hiányzol. Mindnyájunknak hiányzol.

Louise behunyta a szemét, ahogy elfogta a bűntudat.

– Apád ott van?

– Nem, elment – válaszolta Brooke, azonnal megbánva szavait. – Lehet, hogy egy barátjánál van, vagy egy bárban, vagy valami ilyesmi.

Könnyek gyűltek Louise szemében.

– Mindketten tudjuk, hogy hol van – nyöszörögte Louise, igyekezve elfojtani a bánatát.

– Úgy sajnálom, anyu. Én nem akartam...

– Tudom, tudom – válaszolta. – Csak egyedül kell lennem, rendben?

– Rendben. Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Bontotta a vonalat, és zokogni kezdett.

A házasságtörő férjem ágyban van a húgommal, miközben én az öngyilkossággal vívódom. Gyűlölöm! Testem minden egyes atomjával gyűlölöm.

Belezokogott a kezeibe, felhúzta térdeit a mellkasához, és azt kívánta, bárcsak hagyta volna az egészet, amikor megcsúszott, hogy soha többé ne kelljen ilyen fájdalmat éreznie.